

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Daniel Defoe

Robinson Crusoe

Traducere din engleză: Irina Chirica
Ilustrații: Leonid Gamarț

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Daniel Defoe 5

.....

Faceți cunoștință cu personajele 8-10

.....

Capitolul 1

Începutul vieții 11-16

.....

Capitolul 2

Călătorie în Africa 17-20

.....

Capitolul 3

Rob la pirații din Sale. Evadarea 21-29

.....

Capitolul 4

Naufragierea pe insulă 30-39

.....

Capitolul 5

Robinson își construiește o casă 40-46

.....

Capitolul 6

Bolnav și cu muștrări de conștiință 47-53

.....

Capitolul 7

Experimente agricole 54-58

.....

Capitolul 8

O barcă 59-64

.....

Capitolul 9

Urme de om 65-70

CUPRINS

Capitolul 10

Amenințarea 71-74

.....

Capitolul 11

O viață liniștită 75-79

.....

Capitolul 12

Educația lui Vineri 80-87

.....

Capitolul 13

Prizonierii 88-94

.....

Capitolul 14

Vizita rebelilor 95-101

.....

Capitolul 15

Capturarea corabiei 102-107

.....

Capitolul 16

Întoarcerea în Anglia 108-115

.....

Capitolul 17

Lupta lui Vineri cu ursul 116-120

Vineri este un „sălbatic” pe care Crusoe îl salvează de la canibali, unde îl aștepta o moarte sigură. Este frumos, inteligent, curajos și loial, calități care nu aparțin „sălbaticilor”.

Capitolul 1

Începutul vieții

M-am născut în anul 1632 în orașul York, într-o familie bună. Tatăl meu nu era din țară, era un străin venit din Bremen, stabilit mai întâi la Hull. A făcut bani buni din negustorie, apoi a renunțat la negoț și s-a mutat la York, unde s-a căsătorit cu mama. Familia mamei, Robinson, era o familie bună, cunoscută în zonă. Am primit numele de Robinson Kreutznaer, nume care apoi a ajuns, prin obișnuita prefacere a cuvintelor străine în Anglia, Crusoe, așa cum ne spunem și noi și ne scriem numele, și cum îmi spun toți cunoscuții.

Am avut doi frați mai mari. Unul a fost locotenent-colonel într-un regiment englez de infanterie din Flandra, comandat de faimosul colonel Lockhart, și a fost ucis în bătălia de lângă Dunkerque, purtată împotriva spaniolilor. N-am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu cel de al doilea frate, după cum nici părinții mei nu au aflat mai târziu ce s-a întâmplat cu mine.

Fiind al treilea fiu și neinstruit pentru vreo meserie, capul mi s-a umplut de timpuriu cu tot felul de gânduri de aventură. Tata, om mai în vârstă și așezat, mi-a dat o educație bună. Am învățat acasă și apoi la școala

din oraș, tata voind să mă facă om al legii. Dar eu nu mă gândeam la nimic altceva decât să plec pe mare și această dorință aprinsă mă făcea să înfrunt toate sfaturile și poruncile tatălui meu, precum și îndrumările și rugămințile mamei și ale prietenilor. O soartă rea părea să mă mâne în această aspirație rebelă a firii mele, îndreptându-mă către viața chinuită de care urma să am parte mai târziu.

Tatăl meu, om serios și cu scaun la cap, mă sfătuia cu înțelepciune împotriva tendințelor rebele pe care le simțea în mine. Într-o dimineață m-a chemat la el în cameră, unde era țintuit din pricina gutei, și mi-a vorbit cu multă dragoste și înțelepciune. M-a întrebat ce alte motive, în afară de acest dor de ducă, mă îndemnau să îmi părăsesc casa părintească și țara, unde puteam beneficia de susținerea părinților ca să ajung la o situație materială frumoasă muncind, dar ducând în același timp o viață ușoară și plăcută. Mi-a arătat că numai oamenii săraci și fără speranță sau cei care năzuiesc după bogății nemăsurate călătoresc în depărtare printre străini, în căutarea aventurii, ca să se înalțe apoi trecând prin grele încercări și să ajungă vestiți pe căi neobișnuite.

Dar toate astea nu se potriveau cu starea socială în care mă aflam – eu mă aflam prin naștere în clasa de mijloc, superioară vieții de rând și, după părerea tatei, dobândită prin îndelungată experiență. Această stare era cea mai potrivită pentru fericirea omului, deoarece

te ferea de greutățile și suferințele clasei muncitoare de jos, dar în același timp te apăra și de orgoliul, luxul, ambiția și invidia clasei de sus a omenirii. Mulți oameni doreau să beneficieze de această stare. De exemplu, regii se plâneau de cât este de greu să duci pe umeri o responsabilitate foarte mare și își doreau să se afle undeva la mijloc în balanța socială, între cei mari și cei mărunți, și mulți înțelepți spuneau că fericirea se află undeva la mijloc, unde nu ești nici sărac, nici bogat.

Tata m-a îndemnat să iau aminte la toate aceste adevăruri și să-mi dau seama că toate neajunsurile vieții sunt împărțite între starea de sus și starea de jos a lumii, pe când cei din starea mijlocie au parte de cele mai puține nenorociri. Aceștia nu sunt supuși la atâtea neplăceri și suferințe trupești și sufletești ca ceilalți care, fie printr-o viață de lux și desfrâu, fie, din contra, prin munca grea și lipsuri de tot felul, își dezechilibrează viața, urmare firească a modului în care trăiesc. Clasei mijlocii a societății i-au fost sortite bucuriile și virtuțile. Pacea, belșugul, cumpătarea, liniștea, sănătatea și toate plăcerile viețuirii cu semenii îi țin tovarășie. Cei care aleg să trăiască astfel trec liniștiți prin viață și tot așa o părăsesc. Ei nu sunt împovărați peste măsură de munca brațelor sau a minții și nu se vând unei vieți de robie ca să-și câștige pâinea, și nici nu sunt hărțuiți de tot felul de întâmplări extraordinare care îi răpesc liniștea sufletului și odihna trupului. Nechinuiți de invidie sau de ambiție nemăsurată, oamenii din starea de mijloc trec

liniștit și ușor prin viață și îi gustă dulceața fără amărăciune, simțindu-se fericiți și învățând din experiența fiecărei zile să prețuiască această viață fericită.

Tata m-a rugat apoi, cu toată stăruința și dragostea, să nu îmi bat joc de tinerețea mea și să mă arunc cu încăpățănare în cine știe ce nenorocire, de care eram protejat datorită vieții pe care o aveam acasă și datorită stării sociale în care mă născusem. Mi-a explicat că nu eram obligat să muncesc ca să-mi câștig pâinea și că era gata să mă ajute cu bani și să facă tot ce era în putința sa ca să îmi fac un rost în viață pe măsura așteptărilor, iar dacă nu voi fi mulțumit și nu mă voi simți bine, vina o voi purta numai eu sau destinul meu, el socotindu-se dezlegat de orice răspundere prin aceste sfaturi bune și prin faptul că m-a prevenit să nu fac un pas greșit, care să îmi aducă nenorociri. El era gata să îmi acorde tot sprijinul, dacă mă hotăram să rămân acasă. Dimpotrivă, dacă nu îl ascultam, el nu era vinovat de niciuna din nenorocirile care mă puteau lovi. În încheiere, mi l-a dat exemplu pe fratele meu mai mare, care se înrolase în armată împotriva sfaturilor lui insistente și fusese ucis în Flandra. Mi-a spus că se va ruga mereu pentru mine și dacă voi face un pas greșit. Dar atunci nu voi avea parte de binecuvântarea lui Dumnezeu și va veni poate o vreme când îmi voi aminti de cele spuse de el, dar nu va mai fi nimeni lângă mine care să mă ajute să mă pun iar pe picioare.

În ultima parte a conversației noastre, mai ales atunci când mi-a vorbit de fratele meu care fusese ucis, am observat că i-au dat lacrimile. Tata nici nu-și putea închipui cât de profetice îi erau cuvintele. După ce mi-a spus că poate nu voi mai avea ocazia să mă căiesc și nici pe cineva care să mă mângâie, s-a oprit, copleșit de emoție, și mi-a zis că este prea mișcat ca să mai poată vorbi.

Capitolul 2

Călătorie în Africa

Soarta rea, care m-a purtat departe de casa părintească, trezind în mine ideea nebunească de a face avere în viață de unul singur, fără să mai iau seama la sfaturile bune ale celor dragi și la ordinele și rugămintile lui tata, mi-a scos în cale cea mai nefericită alegere. M-am îmbarcat pe o corabie care mergea în Africa sau, cum spuneau marinarii de rând, mergea în Guinea.

Ghinionul meu a fost că nu m-am îmbarcat ca simplu marinar. Aș fi muncit mai mult, dar aș fi învățat meserie și m-aș fi calificat treptat ca să devin matelot, apoi locotenent, secund și poate, în final, căpitan. Dar fiindcă aveam bani în buzunar, am făcut o alegere proastă și m-am îmbarcat ca un gentleman, dar nu aveam nicio treabă pe vas și nu am învățat mare lucru.

Norocul meu a fost că la început am cunoscut oameni de calitate și am făcut o înțelegere cu o companie bună la Londra, ceea ce nu li se întâmplă de multe ori tinerilor nesăbuiți ca mine. De multe ori diavolul țese capcane de la început, dar nu așa a fost cazul meu. Am făcut cunoștință cu căpitanul unei corăbii care tocmai fusese în Guinea și fiindcă făcuse negoț bun, voia să plece din nou acolo. Căpitanului i-a plăcut conversația